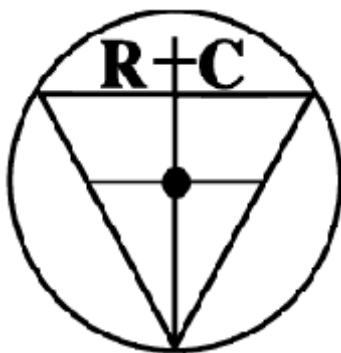


MANIFESTO

Positio Fraternitatis Rosae Crucis



Salutem Punctis Trianguli!

I dette første året i det tredje årtusen, for Guds åsyn, Guden for alle vesener og alt liv, så har vi som representanter for det Øverste Råd i Rosenkorsbroderskapet, avgjort at tiden er inne for å tenne den fjerde R+C-fakkelen. Det skal synliggjøre vår nåværende stilling i forhold til menneskeheten og få fram i lyset de trusler som tynger den, men også de håp vi har for den.

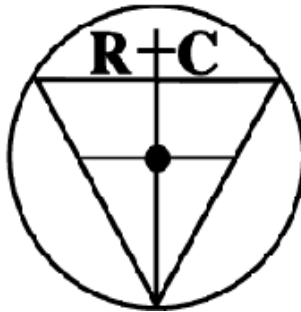
Så er det!

Ad Rosam per Crucem
Ad Crucem per Rosam





MANIFESTO



**Positio
Fraternitatis Rosae Crucis**



FORORD

Kjære leser,

Ettersom vi ikke har mulighet til å kontakte deg direkte, gjør vi det ved hjelp av dette Manifestet. Vi håper at du vil lese det med et åpent sinn, og at det vil vekke i det minste noen tanker hos deg. Vårt ønske er ikke å overbevise deg om verdien av dette *Positio*, men heller å dele det med deg. Vi håper likevel at det vil finne gjenklang i din sjel. Hvis det ikke gjør det, gjelder vår oppfordring din toleranse...



I 1623 limte Rose-Croix mystiske og fengslende plakater på Paris' vegger. De hadde denne teksten:

“Vi, representantene for det Høyeste Kollegium av Rose-Croix, oppholder oss her, synlige og usynlige, i denne byen ved den Høyestes nåde, ham de Rettferdige vender sine hjerter mot. Vi viser og underviser, uten bøker eller hjelpemidler, evnen til å tale språket i det landet vi velger å oppholde oss. Vi gjør det for å trekke våre medskapninger bort fra dødens villfarelser.

Den som ut fra ren nysgjerrighet ønsker å treffe oss, kommer aldri i kontakt med oss. Men hvis hans tilbøyelighet for alvor tilskynder ham til å registrere seg i vårt fellesskap, vil vi, som kan bedømme menneskers hensikter, få ham til å se og forstå sannheten i våre løfter; i den grad at vi ikke vil gjøre kjent vårt møtested i denne byen, ettersom tankene knyttet til et virkelig ønske hos søkeren, vil lede oss til ham og ham til oss.”

Noen få år før hadde Rose-Croix allerede gjort seg bemerket ved å publisere de tre nå så berømte manifestene: *Fama Fraternitatis*, *Confessio Fraternitatis* og *Christian Rosenkreutz' kymiske bryllup*, publisert henholdsvis i 1614, 1615 og 1616. På den tiden vakte de tre Manifestene mange slags reaksjoner, ikke bare i de intellektuelle kretsene, men også blant politiske og religiøse autoriteter. Mellom 1614 og 1620 ble omtrent 400



pamfletter, manuskripter og bøker publisert – noen for å prise disse Manifestene, andre for å skrive nedsettende om dem. Det får være som det vil med det, publiseringen utgjorde likevel en stor historisk begivenhet, særlig i den esoteriske verden.

Fama Fraternitatis henvendte seg til tidens politiske og religiøse ledere såvel som vitenskapsmenn. Selv om den ga en heller negativ beskrivelse av den allmenne tilstanden i Europa, avslørte den eksistensen av Rosenkors-Ordenen. Den gjorde det gjennom den allegoriske fortellingen om Christian Rosenkreutz (1378 – 1484). Fortellingen begynner med hans reise gjennom verden før han brakte Rosenkorsbroderskapet til verden. Fortellingen slutter med oppdagelsen av hans grav. Dette Manifestet oppfordret til en “*universell reformasjon*”.

Confessio Fraternitatis kompletterte det første manifestet – på den ene siden ved å understreke behovet for en gjenfødelse av menneskeheten og samfunnet, og på den andre siden ved å påpeke at Rosenkorsbroderskapet har en filosofisk vitenskap som gjør det i stand til å oppnå denne gjenfødelsen. Først og fremst henvendte det seg til søkere som ønsket å delta i Ordenens arbeid og strebe etter det beste for menneskeheten. Den profetiske siden av teksten uroet i høyeste grad datidens lærde.

Christian Rosenkreutz' kymiske bryllup hadde en ganske annen stil enn de to første manifestene. Det berettet en innvielseshistorie som beskrev søkingen etter Illuminasjon. Denne syvdagersreisen fant for det meste sted i et mystisk slott der bryllupet mellom en konge og ei dronning ble holdt. Symbolsk sett framstilte *Det kymiske bryllupet* den åndelige utviklingen som fører en innviet fram til foreningen mellom hans sjel (bruden) og Gud (brudgommen).

Slik som de samtidige historikere, tenkere og filosofer understreket, var utgivelsen av disse tre manifestene hverken ubetydelige eller ubeleilige. De dukket opp i en tid da Europa – politisk delt og opprevet av motstridende økonomiske interesser – opplevde en dyp eksistensiell krise. Religionskriger sådde ulykke og ødeleggelse og forårsaket til og med familiesplittelser, og vitenskapen, som utviklet seg hurtig, viste allerede en utvikling i retning av



materialismen. For det store flertallet av menneskene var levevilkårene elendige. Datidens samfunn gjennomgikk en fullstendig endring, men manglet retningslinjer for en utvikling henimot fellesskapets interesser...

Historien gjentar seg selv og iscenesetter gjentatte ganger de samme begivenhetene, men da vanligvis i en større målestokk. Nesten fire hundre år etter utgivelsen av de tre første manifestene, legger vi merke til at hele verden – og særlig Europa – møter en eksistensiell krise uten motstykke på alle områder: politisk, økonomisk, vitenskapelig, teknologisk, religiøst, moralsk, kunstnerisk osv. Dessuten er hele planeten vår, miljøet vi bor og utvikler oss i, alvorlig truet. Dette framhever hvor viktig *økologien* – en forholdsvis ny vitenskap – er. Dagens menneskehet gjør det ganske visst ikke særlig bra. Dette er grunnen til at vi i dagens Rosenkors-Orden har sett det som tilrådelig å møte denne krisen med dette *Positio* i samsvar med vår Tradisjon og vårt Ideal.

Positio Fraternitatis Rosae Crucis er ikke et essay om verdens undergang. Det er på ingen måte apokalyptisk. Som vi nettopp nevnte, er hensikten å klargjøre vår stilling når det gjelder verdens tilstand i dag, og vise hva som virker bekymringsfullt på oss når det gjelder fremtiden. Som våre brødre før har gjort det i sin samtid, ønsker også vi å henstille om mer humanisme og åndelighet. Vi er nemlig overbeviste om at dagens rådende individualisme og materialisme i våre moderne samfunn ikke kan gi den lykken som menneskeheten så berettiget ønsker. Dette *Positio* vil utvilsomt synes alarmerende for noen, men som det er sagt: “*Ingen er så døv eller blind som den som hverken vil høre eller se.*”

Dagens menneskehet er både plaget og i nød. De store framskritt vi har oppnådd materielt, har slett ikke brakt oss lykke og heller ikke gjort oss i stand til klart å forutse vår framtid. Krieger, sult, epidemier, økologiske katastrofer, sosiale kriser, angrep på grunnleggende menneske- rettigheter – disse er kun noen av de ulykker som motsier menneskenes framtidshåp. Dette er grunnen til at vi henvender oss med vårt budskap til dem som er villige til å lytte. Vårt budskap er i den samme tradisjonen som 1600-tallets Rosenkors-Orden uttrykte det i de tre første Manifestene. For å forstå budskapet må vi imidlertid lese historiens store bok på en virkelighetstro måte og ha et



klart synspunkt på menneskeheten – den store forsamlingen av menn og kvinner som utvikler seg stadig videre.



POSITIO R+C

Mennesket utvikler seg over tid, akkurat som alt som er knyttet til våre liv – akkurat som universet selv. Dette er karakteristisk for alt som eksisterer i den manifesterte verden. Vi føler likevel at den menneskelige utviklingen ikke bare er begrenset til de materielle sidene ved vår eksistens, overbeviste som vi er om at vi har en sjel, det vil si en åndelig dimensjon. I samsvar med vår lære er det denne sjelen som gjør oss til bevisste vesener, i stand til å tenke over vårt opphav og bestemmelse. Derfor betrakter vi den menneskelige utviklingen som et mål, åndelighet som et hjelpemiddel og tiden som en opplyser.

Historien blir ikke mer forståelig ved isolerte hendelser som skaper den eller som den skaper enn ved de omstendighetene som knytter disse særskilte hendelsene sammen. Enn videre vil de fleste av dagens historikere vedgå at historien har en større, allmenn betydning, og at hendelser må bli forstått innenfor historiens fullstendige sammenheng. For å forstå historien må hendelser og begivenheter bli nøye vurdert, ikke bare som isolerte elementer, men også som deler av et større hele. Vi mener at en hendelse er fullstendig historisk bare i forhold til det større hele som den er en del av. Å skille hendelser fra det større hele eller få til en historisk moral ut fra dette skillet, vil være en intellektuell svindel. Dette viser hvordan tilsynelatende slektskap, sammenstillinger, sammentreff eller medvirkende omstendigheter aldri skyldes tilfeldigheter.

Som vi nevnte i forordet, ser vi en likhet mellom dagens verdenssituasjon og situasjonen i det syttende århundrets Europa. Det noen kaller den “*post-moderne epoken*”, har frambrakt sammenlignbare virkninger på mange områder av det moderne liv og har uheldigvis ført til et visst forfall hos menneskeheten. Vi mener imidlertid at dette forfallet er tidsbegrenset og at det vil føre til en individuell og kollektiv gjenfødelse, forutsatt at menn og kvinner gir en humanistisk og åndelig retning for sin framtid. Hvis vi ikke gjør det, legger vi oss åpne for langt alvorligere problemer enn dem vi har nå. Tatt i betraktning vår ontologi tror vi at mennesket er det mest utviklede av alle jordens levende vesener, selv om vi ofte oppfører oss på en skammelig



måte som det ikke sømmer seg for vår stilling. Grunnen til at vi har denne privilegerte stillingen, er at vi er utrustet med selvbevissthet og fri vilje. Vi er derfor i stand til å tenke og gi retning for våre liv slik vi selv ønsker. Vi tror også at ethvert menneske er en elementær celle i én og samme kropp – nemlig menneskeheten. I kraft av dette prinsippet er vår oppfatning av humanismen den at alle mennesker burde ha de samme rettigheter, få den samme respekten og nyte godt av den samme frihet uansett hvilket land de kommer fra eller den nasjonen hvor de bor.

Vår oppfatning av åndelighet er på den ene siden basert på overbevisningen om at Gud eksisterer som en Absolutt Intelligens som har skapt universet og alt som er i det; og på den andre siden basert på forsikringen om at ethvert menneske har en sjel som utgår fra Gud. Og enda bedre, tror vi at Gud manifesterer seg i all skapelse ved lover som vi må studere, forstå og respektere for vårt eget beste. Vi tror menneskeheten utvikler seg henimot virkeliggjøringen av en Guddommelig Plan, og at menneskeheten er bestemt til skape et idealsamfunn på jorden. Denne åndelige humanismen kan virke utopisk. Vi slutter oss imidlertid til Platon når han sier dette i *Staten*: “*Utopia er det ideelle samfunn. Kanskje er det umulig å oppnå dette her på jorden, men det er i det den vise må sette alle sine håp.*”

Menneskehetens gjenfødelse ser for oss ut til å være mer mulig enn noen sinne i denne overgangsfasen av historien. Dette skyldes sammenløpingen av bevissthet, allmenngjøringen av internasjonale utvekslinger, veksten i mellomkulturell stimulering, verdensomspennende nyhetsdekning så vel som den stadig voksende bevegelse for faglig samarbeid mellom forskjellige utdanningsinstitusjoner. Vi tror imidlertid at denne gjenfødselen, som må skje både individuelt og kollektivt, bare kan bli til virkelighet ved å begunstige eklektismen og dens logiske konsekvens, toleranse. Ingen politisk institusjon, religion, filosofi eller vitenskap har monopol på sannheten. Vi kan likevel nærme oss sannheten ved å benytte de edleste sidene ved hver av disse disiplinene for menneskeheten. Dette bringer oss tilbake til det å søke enhet gjennom mangfold.

Før eller senere vil livets skiftninger få oss til å grunne over hvorfor vi er på



jorden. Denne søken etter rettferdiggjøring er naturlig, for den er en integrert del av den menneskelige sjel og utgjør grunnlaget for vår utvikling. Dessuten kan ikke hendelsene som har flammet opp i historiens spor, bli rettferdiggjort bare ved det at de har hendt. De krever en større begrunnelse – en begrunnelse ovenfor og bortenfor det at de har funnet sted. Vi tror at denne *eksistensberettigelsen* medfører en åndelig prosess som sporer menneskene til å spørre seg selv om livets mysterier. Derfor vil interessen for mystikk og “*Søken etter Sannheten*” komme på et gitt tidspunkt i vår utvikling. Hvis denne granskingen er naturlig, føler vi at menneskene blir drevet mot håp og optimisme av et påbud fra deres egen guddommelige natur og av et biologisk overlevelsesinstinkt. Lengselen etter oversanselighet synes å være et levende behov hos mennesket.



I den politiske sfæren mener vi at en fullstendig fornyelse av de politiske systemene er tvingende nødvendig. Blant de store politiske modellene i det tjuende århundret har marxismen-leninismen og nasjonalsosialismen, grunnlagt på antatt avgjørende sosiale postulater, ført til et fornuftsforfall og til sist til barbari. Disse to totalitære ideologiene har uunngåelig stått i veien for det menneskelige behovet for selvbestemmelse. Slik har de forrådt vår rett til frihet, mens de på samme tid skrev noen av de svarteste sidene i historien. Og historien har diskvalifisert dem begge – for alltid, får vi håpe! Uansett hva vi måtte tro om dem, har ofte politiske systemer basert på én eneste ensrettet idé, et felles ønske om å påtvinge menneskene en “frelsesdoktrine”. Denne doktrinen tror man skal frigjøre menneskene fra deres ufullkomne tilstand og opphøye dem til en paradisisk stilling. Dessuten ber aldri disse politiske systemene sine borgere om å *tenke*, men om å *tro*. Dette knytter dem faktisk til “ikke-sekteriske religioner”.

Omvendt er slike tankeretninger som Rosenkorsfilosofien ikke ensrettete, men åpne og mangfoldige. Med andre ord oppmuntrer de til samtale og fremmer mellommenneskelige forbindelser. Samtidig godtar de mangfoldet av meninger og ulike væremåter. Slike tankesystemer vil derfor leve på utvekslinger, gjensidige påvirkninger og til og med uoverensstemmelser. Totalitære ideologier forbyr dette, og de avholder seg fra det. Det er dessuten alltid av



denne grunn at Rosenkorstanken er blitt konsekvent avvist av totalitære systemer – uansett type. Fra den spedeeste begynnelse har vårt broderskap hevdet enkeltindividets rett til fritt å skape og uttrykke sine egne tanker. I så henseende representerer Rosenkors-Ordenen ikke nødvendigvis fritenkere, men en Orden der alle kan tenke fritt.

I dagens verdenssituasjon virker det for oss som om det sanne demokrati forblir den beste formen for styresett. Dette innebærer likevel ikke at det ikke har sine svakheter. I virkeligheten vil man finne at i et hvilket som helst demokrati bygd på tanke- og ytringsfrihet, er det et mangfold av tendenser så vel blant de som styrer som blant de styrte. Uheldigvis vil dette mangfoldet ofte skape skiller og med det konflikter. Det er synd. Det er på grunn av dette at de fleste demokratiske stater framviser skillelinjer som vedvarende og nesten systematisk står imot hverandre. Det virker for oss som om disse politiske skillene som kretser rundt et flertall og en opposisjon, ikke lenger passer best for et moderne samfunn og holder tilbake gjenfødelsen av menneskeheten. Det ideelle i denne sammenhengen ville være at hver nasjon la til rette for en regjering sammensatt av de personer som er best egnet til å styre staten. I et større perspektiv håper vi at det én dag vil finnes én verdensomfattende regjering som representerer alle nasjoner – der dagens FN bare er en sped begynnelse.



Vi tror at verdensøkonomien er fullstendig ute av kurs. Enhver kan se at det økonomiske systemet mer og mer bestemmer menneskelig aktivitet og at dette i økende grad blir regelen. I dag viser denne økonomiske dominansen seg i form av svært innflytelsesrike og strukturerte nettverk med styrke til å gripe inn i de løpende affærer, uansett hvilken form de antar. På den andre siden opererer dagens økonomi mer enn noensinne ut fra bestemte verdier som nødvendigvis er kvantifiserbare, medfører produksjonskostnader, nullpunktsanalyse, profittvurdering, arbeidsvarighet osv. Disse verdiene er vesentlige for det nåværende økonomiske systemet og forsyner det med midler for å nå de fastsatte mål. Uheldigvis er disse målene fullstendig materialistiske fordi de er basert på overdreven profitt og berikelse. Det er slik menneskene er blitt satt til å tjene økonomien i stedet for at den skulle



tjene menneskene.

Alle nasjoner er i dag bidragsytere til et verdensomspennende økonomisk system som vi kan kalle *totalitært*. Denne økonomiske totalitarismen dekker ikke de grunnleggende behovene for hundrevis av millioner mennesker trass i at pengemengden aldri har vært så stor i verden. Dette innebærer at rikdommen som er skapt av menneskene, bare kommer et mindretall til gode, noe vi beklager. Vi legger merke til at kløften mellom de rikeste og de fattigste nasjonene blir stadig større. Vi kan iaktta den samme foreteelsen i det enkelte land, mellom de dårligst stilte og de som er best stilt. Vi føler at grunnen til dette er en for spekulativ økonomi som betjener markeder og interesser som er mer virtuelle enn virkelige.

Det er innlysende at økonomien vil oppfylle sin rolle bra først når den tjener hele menneskeheten. Dette forutsetter at vi må betrakte penger for hva de skal være, det vil si som et hjelpemiddel for utveksling og en energi som egentlig er ment å skulle forsyne alle med det vi trenger for å leve lykkelig på det materielle plan. I så henseende er vi overbevist om at menneskene ikke er forutbestemt til å være fattige eller til og med nødstilte. Tvert imot skal vi alle ha alt som bidrar til den menneskelige velferd så vi kan oppløfte våre sjeler til de høyere nivåer av bevisstheten i fullkommen fred. Økonomien må i det Absolutte bli benyttet på en slik måte at det ikke lenger finnes fattige mennesker og at enhver kan ha gode materielle kår. Slik er grunnlaget for menneskelig verdighet. Fattigdom er ikke skjebnebestemt, heller ikke er den et resultat av en guddommelig forordning. Den er vanligvis en følge av selviskhet. Vi håper derfor at den dagen kommer da det økonomiske systemet blir basert på det å dele med andre og det å ta i betraktning det felles beste. Jordens ressurser er imidlertid ikke uuttømmelige og kan heller ikke bli fordelt i det uendelige. Det vil derfor være helt nødvendig med fødselsbegrensning, særlig i overbefolkede land.



Vi tror at vitenskapen har nådd en spesielt kritisk fase. Man kan jo ikke benekte at vitenskapen har gjort svært store framskritt og gjort menneskeheten i stand til en formidabel framgang. Vi skulle fortsatt ha vært



i steinalderen uten vitenskapen. Der den greske sivilisasjonen hadde fått til en kvalitativ forståelse av vitenskapelige undersøkelser, frambrakte det syttende århundret i sannhet et jordskjelv ved å etablere den kvantitative modellens overlegenhet som er tett sammenvevd med økonomiens utvikling. Mekanismer, rasjonalismen, positivismen osv har skilt *bevissthet* og *materie* i to helt adskilte riker og redusert alle foreteelser til en målbar enhet blottet for subjektivitet. *Hvordan* har fjernet *hvorfor*. Selv om det er sant at forskningen som er gjort gjennom de siste årtiene, har ført til viktige oppdagelser, har den finansielle innsatsen fått forrang over alt annet. Vi har nådd toppunktet for den vitenskapelige materialismen nå.

Vi har gjort oss selv mer til vitenskapens slaver enn vi har underkastet den vår vilje. Enkle teknologiske feil er i dag i stand til å sette de mest avanserte samfunn ute av spill. Dette viser at vi har skapt en ubalanse, ikke bare mellom det kvalitative og det kvantitative, men også mellom oss selv og det vi skaper. De materielle målene vi streber etter ved hjelp av forskningen, har ført mange sinn på villstrå. Samtidig har disse materielle målene fremmedgjort oss for våre egne sjeler og for det guddommeligste i oss. Denne overdrevne vitenskapelige rasjonaliseringen representerer en virkelig fare som før eller senere truer menneskeheten. I ethvert samfunn der det materielle hersker over samvittigheten, vil det fremme det uedle i menneskenaturen. Et slikt samfunn vil derfor dømme seg selv til å forsvinne for tidlig og oftest under tragiske omstendigheter.

Paradoksalt nok har vitenskapen til en viss grad blitt til en religion eller rettere sagt en materialistisk religion. Grunnlagt på en mekanistisk tilnærming til universet, naturen og mennesket selv har vitenskapen sin egen trosbekjennelse: "*Tro bare det vitenskapen ser*", og sin egen trossetning: "*Det finnes ingen annen sannhet enn vitenskapen*". Når det er sagt, legger vi ikke desto mindre merke til at vitenskapelig forskning ledet av *hvordan* ting er, fører den til å stille spørsmål om *hvorfor*. Litt etter litt blir derfor vitenskapen klar over sine begrensninger og begynner da å komme overens med mystikken. Noen vitenskapsfolk – fortsatt for få sant nok – har nådd punktet der de innrømmer Guds eksistens. Det er verdt å legge merke til at vitenskap og mystikk stod svært nær hverandre i oldtiden, ja, i en slik grad at vitenskapsmennene var mystikere og omvendt. Det blir nettopp for



gjenforeningen av disse to kunnskapens stier at vi må arbeide i de nærmeste tiårene.

Det er blitt nødvendig å revurdere hva kunnskap er. Hva er for eksempel den sanne betydningen av gjengivelsen av en opplevelse? Er en påstand som ikke kan bli bekreftet på alle måter, nødvendigvis usann? Det virker påkrevd å se bortenfor den fornuftsmessige dualismen som kom i det syttende århundret, for det er i dette paradigmaskiftet at den sanne kunnskapen befinner seg. At man ikke kan bevise Guds eksistens, er i denne sammenheng ikke nok til å erklære at Gud ikke eksisterer. Sannheten kan ha mange ansikter. Det å huske bare ett i fornuftens navn er en fornærmelse mot forstanden. Kan vi sant å si snakke om fornuft og ufornuft? Er vitenskapen selv fornuftig når den tror på tilfeldigheter? Det virker jo for oss mer ufornuftig å tro på tilfeldigheter enn ikke å tro på dem. Om samme emnet må vi si at vårt broderskap alltid har vært imot denne felles oppfatningen av tilfeldigheter, som det betrakter som en lettvinnt løsning og en resignasjon i møtet med virkeligheten. Vi er enige med Albert Einsteins kommentar om tilfeldigheter: *“Det er stien Gud tar når han ønsker å være anonym.”*

Vitenskapens utvikling framsetter også nye etiske og metafysiske problemstillinger. Selv om det er ubestridelig at genetisk forskning har gjort det mulig å få til en utrolig framgang i behandlingen av tidligere uhelbredelige sykdommer, har den samme forskningen åpnet for muligheten til å klonne mennesker. Denne form for avl kan bare føre til genetisk utarming av mennesket og et forfall i menneskerasen. Videre innebærer dette kriterier for utvelgelse som uunngåelig blir merket av subjektivitet og følgelig framsetter en risiko for rasehygiene. Reproduksjon ved kloning tar dessuten bare hensyn til den fysiske og materielle delen av mennesket uten å bry seg noe særlig om sinnet eller sjelen. Vi føler derfor at slik genetisk manipulering påfører skade ikke bare på menneskeverdet, men også på menneskets mentale, psykiske og åndelige ukrenkelighet. I denne sammenheng er vi enige når det blir sagt at *“vitenskap uten samvittighet er sjelens fordervelse”*. Menneskets anvendelse av andre mennesker har bare gitt historien dårlige minner. Det virker farlig for oss å gi frie tøylere til å eksperimentere med kloning for avl av mennesker i særdeleshet, men også av andre levende arter



i sin alminnelighet. Vi nærer den samme frykt når det gjelder manipulering av den genetiske sammensetningen både hos dyr og planter.



I teknologiens rike legger vi merke til at den også gjennomgår en fullstendig forvandling. Fra den spedeste begynnelse har mennesket alltid prøvd å lage verktøy og maskiner for å forbedre sine levekår og gjøre arbeidet mer effektivt. I sine mest positive aspekter hadde dette ønsket opprinnelig tre hovedmål: å sette mennesket i stand til å skape gjenstander de ikke kunne lage bare for hånd, å spare dem for problemer og anstrengelser og å spare tid. I flere århundrer, ja, for ikke å si årtusener, hjalp selvfølgelig teknologien mennesket med manuelt arbeid og fysiske aktiviteter mens den i dag bistår oss intellektuelt. Videre var teknologien i veldig lang tid begrenset til mekaniske prosesser som krevde menneskelig inngripen, og den forårsaket liten eller ingen skade på miljøet.

I dag er teknologien allestedsnærværende og utgjør kjernen i det moderne samfunnet i så stor grad at den nesten er blitt uunnværlig. Den har mange bruksområder og er nå innpasset i alle typer av prosesser – mekaniske så vel som elektriske, elektroniske osv. Teknologiens mørke side er uheldigvis at maskinene er blitt en fare for mennesket selv. Ideelt sett var maskinene tenkt å hjelpe menneskene og spare oss for anstrengelser, men nå erstatter de mennesket. Vi kan dessuten ikke nekte for at mekaniseringens utvikling i økende grad har ført til en viss avhumanisering av samfunnet, i den forstand at den i stort monn har redusert den menneskelige kontakten – med andre ord, direkte fysisk kontakt. I tillegg til dette kommer all slags forurensning frambrakt av industrialiseringen.

Teknologiens problem kommer av det faktum at den har utviklet seg langt raskere enn den menneskelige bevissthet. Derfor tror vi at teknologien må bryte med dagens vektlegging av materialismen og bli humanismens hjelpesmann. For å få til dette er det viktig at mennesket atter kommer i sentrum av den sosiale strukturen. I samsvar med det vi har sagt når det gjelder økonomien, medfører det at maskinene igjen skal tjene mennesket. For å oppnå dette nødvendiggjør det en grundig undersøkelse av de materielle



verdiene som ligger i bunnen av dagens samfunn. Dette medfører altså at alle mennesker nyorienterer seg for å forstå at vi må respektere livskvaliteten og stoppe den avsyndige kampen med klokka. Dette er imidlertid bare mulig hvis mennesket enda en gang kan lære å leve i samklang, ikke bare med naturen, men også med seg selv. Det ideelle for teknologien ville være om den utviklet seg på en måte som frigjorde menneskene fra de vanskeligste oppgavene og samtidig satte oss i stand til å utvikle oss i samklang med andre.



Vi tror at de store religionene nå viser to motsatte bevegelser – midtpunktsøkende og midtpunktflyktende. Den første bevegelsen – som søker innover – består av fundamentalistgrupperinger innen kristendommen, jødedommen, islam, hinduismen og andre religioner som ønsker å vende tilbake til sine religiøse røtter. Den andre bevegelsen – som ser utover – har medført en forsømmelse av den religiøse tro i sin alminnelighet og av de religiøse trossetninger i særdeleshet. Folk er ikke lenger tilfredse med å forbli i utkanten av trossystemene selv om en bestemt religion er sagt å være *åpenbart*. De ønsker nå å stå i sentrum av et tanke-system som stiger fram av deres egne erfaringer. Da godtas ikke religiøse trossetninger lenger automatisk. Troende har fått en viss kritisk sans når det gjelder religiøse spørsmål, og grunnlaget for deres overbevisninger samsvarer i økt grad med egen godkjenning. Når trangen til åndelighet før i tiden fikk fram noen religioner som hadde en treliknende form, det vil si som et tre godt rotfestet i dets sosio-kulturelle jord og til hvis berikelse det også har bidratt, tar den i dag form av sideskudd og er sammensatt av mange små busker. Men blåser ikke Ånden hvor den vil?

Det vi har i dag, enten i utkanten av eller i stedet for de store religionene, er grupper av likesinnede og religiøse samfunn som har felles tanker, eller tankeretninger der læresetningene – som heller blir foreslått enn påtvunget – blir godtatt ved frivillig medlemskap. Uavhengig av den indre natur i disse religiøse samfunnene, gruppene eller bevegelsene, antyder deres store antall en mangfoldighet i den åndelig søken. I sin alminnelighet føler vi at dette mangfoldet har kommet fordi de store religionene, som vi respekterer som



sådanne, ikke lenger har et trosmonopol. De har økende problemer med å besvare folks spørsmål og kan ikke lenger gi dem indre tilfredsstillelse. Dessuten kan folk bli fremmedgjort fordi religionene har fjernet seg fra åndeligheten. Men åndeligheten som er uforanderlig i sin kjerne, søker stadig å uttrykke seg gjennom nye kanaler som passer den menneskelige utvikling bedre og bedre.

Skal de store religionene overleve, avhenger det mer enn noensinne av deres evne til å vrake den mest dogmatiske moralen og doktrinære troen samt posisjonene de har tatt seg til gjennom århundrene. Hvis de store religionene skal fortsette, er det viktig at de tilpasser seg samfunnet. Hvis de ikke tar i betraktning utviklingen av den menneskelige bevissthet eller vitenskapens framskritt, kan de dømme seg selv til å forsvinne gradvis, men ikke uten å ha skapt etniske og sosio-religiøse konflikter. Ikke desto mindre antar vi at det er uunngåelig at de forsvinner. Ved påvirkning av den verdensomspennende bevissthetsutvidelsen vil de frambringe én universell religion som integrerer det beste fra dem, for menneskehetens gjenfødelse. Vi tror også at ønsket om å *kjenne* guddommelige lover – det vil si naturlover, universelle og åndelige lover – kommer til å fortrenge behovet for kun å tro på Gud. Vi antar derfor at én dag kommer tro til å vike for viten.



Betydningen av moral er blitt mer og mer tvetydig, og vi legger merke til at den i stigende grad blir ringeaktet. Etter vår mening burde ikke moral være blind ettergivenhet overfor sosiale, religiøse eller politiske regler eller andre trossetninger. Slik oppfatter likevel våre medborgere tidens moral, og derfor forkaster de den. Vi føler at moral i stedet burde forholde seg til den respekten individet skulle ha for seg selv, for andre og for miljøet. Selvrespekt er å leve i samsvar med sine egne tanker og avstå fra oppførsel vi misliker hos andre. Respekt for andre er ganske enkelt å gjøre i mot andre som du vil at de skal gjøre i mot deg, slik alle vise har lært bort gjennom tidene. La oss være så dristige og si at respekt for miljøet er å la respekten for naturen – og det å bevare den for kommende generasjoner – strømme naturlig fra våre hjerter. Med dette standpunktet innebærer moral en balanse mellom den



enkeltes rettigheter og plikter. Dette gir det en humanistisk dimensjon som slett ikke er moraliserende.

Slik vi nettopp har definert moral, bringer det på banen temaet oppdragelse som nå ser ut til å være i krise. De fleste foreldre har gitt opp på dette området eller har ikke lenger de nødvendige kvalifikasjoner for å oppdra sine egne barn. Mange foreldre overdrar ansvaret til lærerne for å kompensere for denne utilstrekkeligheten. Men er en lærers rolle ikke først og fremst å undervise, det vil si overføre kunnskap? Oppdragelse burde være å inngi etiske verdier og verdier alle borgere må ha. Vi er enige med Sokrates når han mente at oppdragelse skulle være *“kunsten å vekke sjelens dyder”* – slik som ydmykhet, gavmildhet, ærlighet, toleranse, godhet osv. Bortsett fra åndelige betraktninger tror vi at det er disse dydene som foreldre og voksne i det hele tatt, burde innprente i barn. Naturligvis innebærer det at selv om de ikke har tilegnet seg disse dydene, må de i det minste være klar over behovet for dem.

Som du sikkert vet, praktiserte fortidens Rosenkorsfilosofier den materielle alkymien som omdannet råmetaller, som tinn og bly, til gull. Det vi ofte overser, er at de også henga seg til den åndelige alkymien. Dagens Rosenkorsmedlemmer har prioritert den sistnevnte formen fordi verden trenger den mer enn noensinne. Den åndelige alkymien består i å omdanne enhver menneskelig feil til dens motsatte kvalitet for å tilegne seg akkurat de dyder som vi har referert til. Vi tror at slike dyder utgjør den menneskelige verdighet, for mennesket er bare verdig sin status om det uttrykker dem i tanker, ord og gjerninger. Verden ville utvilsomt vært bedre om alle mennesker – uansett religion, politisk overbevisning eller andre tenkesett – hadde anstrengt seg for å tilegne seg disse dydene. Derfor kan og må menneskeheten gjenføde seg selv. Men for at dette skal kunne skje, må den enkelte gjenføde seg selv og sin moral.



Vi mener at i løpet av de siste århundrene, men særlig de siste tiårene, har kunsten fulgt en intellektualisering mot en økende grad av abstraksjon. Denne prosessen har delt kunsten i to motsatte retninger: elitekunsten og den



populære kunsten. Den abstrakte elitekunsten blir ofte forstått av dem som hevder å være eller blir sagt å være dens innviede. Som en naturlig reaksjon motsetter populærkunsten seg denne retningen ved å forsterke sin måte å beskrive det håndfaste, noen ganger på en overtydelig måte. Men så paradoksalt som det enn virker, går begge stadig dypere ned i det materielle ettersom det er sant at motsetninger tiltrekker hverandre. Kunsten har altså både strukturelt og ideologisk orientert seg mot materialismen i de fleste menneskelige sammenhenger. Kunsten fortolker nå ego-innskytelser mer enn sjelens lengsel. Dette beklager vi.

Vi tror at virkelig inspirert kunst består i å fortolke på det menneskelige plan skjønnheten og renheten på det Guddommelig Plan. I dette perspektivet er støy ikke musikk, klatting er ikke maleri, noe uthamret er ikke skulptur, tilfeldige bevegelser er ikke dans. Når disse kunstartene ikke blir begrenset til å uttrykke et eller annet motelune, kan de bli til seriøse uttrykksformer for et sosiologisk budskap man ikke kan overse. Vi setter selvfølgelig pris på slike uttrykksmåter, men det virker uheldig å kalle dem “*kunstneriske*”. For at kunstartene skal delta i menneskenes gjenfødelse, mener vi at de må inspireres av naturlige, universelle og åndelige urformer. Dette medfører at kunstnerne “*hever seg*” mot disse formene heller enn å “*synke ned*” til de vanligste, ensartede forenklingene. På samme tid er det absolutt nødvendig at kunsten gir seg selv et estetisk formål. Etter vår mening må vi oppfylle disse to viktige betingelsene for at kunsten virkelig skal bidra til bevissthetsheving og bli det menneskelige uttrykket for Kosmisk Samklang.



Vi tror at vårt forhold til medmennesker blir stadig mer selvcentrert og gir mindre og mindre rom for nestekjærlighet. Utspill om samhold forekommer selvsagt, men det skjer bare under katastrofer som oversvømmelser, stormer, jordskjelv osv. Vanligvis er det “*hvert menneske for seg selv*” som råder. I følge vår oppfatning er denne økte individualismen atter en følge av den overdrevne materialismen som tar over i de moderne samfunn. Ikke desto mindre burde den endelige atskiltheten få fram ønsket om og behovet for fornyet kontakt med andre. Vi håper videre at denne ensomheten skal få alle til å gå i seg selv og kanskje bli klar over det åndelige.



Den store forekomsten av vold virker foruroligende. Selvsagt har den bestandig vært der, men nå gir den seg stadig mer uttrykk i den enkeltes oppførsel. Enda mer alvorlig er det at den kommer fram hos stadig yngre personer. Ved dette århundrets begynnelse kan et barn drepe et annet uten noen som helst anger. I tillegg til den virkelige volden er det underholdningsvolden som er framherskende i film og på fjernsyn. Den førstnevnte volden tilskynder den andre som igjen gir næring til den første, og det skaper en ond sirkel som må stoppes. Man kan ikke nekte for at volden har mange slags årsaker som for eksempel fattigdom, familiesplittelse, ønske om hevn, behov for å dominere eller forurettelse. Det verste er likevel intet annet enn volden selv. Det er opplagt at voldskulturen er skadelig og kan aldri bli oppbyggende, særlig med tanke på at menneskeheten for første gang i den kjente historien kan utslette seg selv globalt.

I kommunikasjonsens tidsalder legger vi også merke til nåtidens paradoks: Menneskene kommuniserer ikke lenger med hverandre. Familiemedlemmer snakker ikke lenger sammen fordi de er opptatt av radiolytting, fjernsynstitting eller internettsurfing. En annen godtatt sannhet har i stor grad påkalt oppmerksomheten: Telekommunikasjon har fortrenget vanlig kommunikasjon. Dermed blir mennesket isolert, og det øker den individualismen som ble nevnt tidligere. Men ikke misforstå! I våre øyne kan ikke individualismen som en naturlig rett til å leve selvstendig og ansvarlig, i det hele tatt bli fordømt – snarere tvert imot. Men når den blir en levemåte tuftet på fornektelsen av andre, virker den særlig foruroligende. Den har jo bidratt til å oppløse familien og samfunnets struktur.

Til tross for at det virker selvmotsigende, tror vi at dagens mangel på kontakt mellom våre medborgere delvis skyldes tilgang til informasjon. Vi stiller selvfølgelig ikke spørsmål om retten til å informere og bli informert. Begge er jo sanne støttesøyler i et hvilket som helst demokrati. Det virker likevel for oss som om informasjonen er blitt både overdreven og påtrengende i den grad at den har oppnådd det motsatte, nemlig desinformasjon. Vi beklager også at den først og fremst er fokusert på menneskets usikre kår og vektlegger alt for mye menneskets negative adferd. I beste fall gir det næring til pessimisme, sorgmodighet og fortvilelse, i verste fall mistanke, splid og bit-



terhet. Selv om det finnes rettmessige behov for å vise disse forholdene som bidrar til all verdens styggedom, er det til alles beste å åpne de forholdene som gir verden skjønnhet. Mer enn noensinne trenger verden optimisme, håp og enighet.

Menneskets forståelse av mennesket ville være et stort skritt framover, enda mer radikalt enn den vitenskapelige og teknologiske framgangen i det forrige århundret. Dette er grunnen til at ethvert samfunn ikke bare skulle oppmuntre til personlige møter mellom innbyggerne, men også å åpne seg selv for verden. Når vi gjør det, forsvarer vi kimen til et menneskelig broderskap der alle blir verdensborgere. Dette vil sette en stopper for all slags diskriminering og isolering hva enten det gjelder rase, etnisk eller sosialt opphav, religion eller politikk. En slik åpenhet oppmuntrer tilsynelatende av en Fredskultur, grunnlagt på sammensmelting og samarbeid som Rosenkorsmedlemmer alltid har viet seg til. Ettersom menneskeheten i sitt vesen er én, er menneskehetens lykke bare mulig ved å fremme velferd for alle, uten unntak.



Vi mener at menneskets forhold til naturen aldri har vært så ødeleggende. Det er helt klart for alle at menneskelig aktivitet påfører miljøet en økt utarming. Men det er også åpenbart at menneskets overlevelse avhenger av dets evne til å respektere de naturlige balanser. Sivilisasjonens utvikling har ført til mange store farer på grunn av biologisk manipulerede matvarer, utstrakt bruk av forurensende midler, dårlig kontroll med kjernefysisk avfall, bare for å nevne noen. Mens det før var noe som bare angikk spesialister, er naturvern, som altså er et vern av menneskeheten, blitt et ansvar for alle. Det er nå blitt et verdensomspennende anliggende. Dette er viktig da vår oppfatning av naturen er endret, og vi forstår hvor mye vi er en del av den. Vi kan ikke lenger snakke om *“naturen i seg selv”* da naturen blir det menneskene ønsker den skal være.

Vår tid er blant annet særmerkt av vårt store energiforbruk. Hvis det hadde vært forstandig styrt, ville det ikke ha vakt noen bekymring. Men vi ser at naturressurser som kull, gass og olje gradvis blir oppbrukt. Visse energikilder, som kjernekraftverk, stiller oss dessuten overfor alvorlige vågespill som



er svært vanskelige å takle. Til tross for nylige forsøk på samtaler ser vi at bestemte farer – som drivhuseffekten, ørkenutbredelsen, avskogingen, forurensningen av havet osv – ikke er gjenstand for tilstrekkelige forebyggende tiltak på grunn av manglende vilje. Bortsett fra at angrepene på miljøet forårsaker at menneskeheten må møte disse svært alvorlige farene, viser de stor mangel på både individuell og samlet modenhet. Trass i det noen eksperter hevder, mener vi at dagens klimaforstyrrelser – som ekstreme stormer, oversvømmelser osv – er resultatet av de skadene menneskene alt for lenge har påført vår planet.

Ferskvannsproblematikken vil helt sikkert tyngre oss stadig mer. Vannet er et element som er uunnværlig for å opprettholde og utvikle liv. Alle levende vesener trenger det i en eller annen form. Mennesket er intet unntak fra denne naturloven, tenk bare på at vann utgjør 70% av menneskekroppen. I dag har hvert sjette menneske i verden begrenset tilgang på ferskvann. Om femti år får en av fire en begrenset tilgang på ferskvann på grunn av befolkningsøkningen og vannforurensningen. De fremste spesialistene er i dag enige om at “det hvite gullet” vil bli dette århundrets store ressursproblem, framfor “det svarte gullet”, med alt det medfører av konfliktmuligheter. Det er svært viktig å være bevisst om problemet på verdensbasis.

Luftforurensningen medfører alvorlige farer for livet i sin alminnelighet og for menneskene i særdeleshet. Industri, oppvarming og transport bidrar til nedbryting av luftkvaliteten og forurensning av atmosfæren og øker muligheten for helseproblemer. Byområdene blir mest påvirket, og problemet truer med å øke i takt med økende urbanisering. Da er den massive byveksten en fare som kan true likevekten i samfunnet. Vi er samstemte med rådet Platon, som ble nevnt tidligere, gav for mange århundrer siden når det gjaldt byenes vekst: *“Byene kan utvides til det punkt der de fortsatt beholder sin enhet, men ikke utover det.”* Gigantomani er ikke i stand til å støtte humanismen slik vi har definert den. Den vil uunngåelig føre til motsetninger i de store byene, og elendighet og usikkerhet vil dukke opp.

Vår behandling av dyr er også en del av vårt forhold til naturen. Det er vår plikt å elske og respektere dem. Alle er en del av livskjeden på jorden, og alle representerer utviklingen. På sin egen måte er dyrene også redskaper



for den Guddommelige Sjelen og deltar i den Guddommelige Planen. Vi kan til og med gå så langt som å si at de mest utviklede blant dem er kommende mennesker, som gjennomgår utviklingsprosessen. Derfor anser vi de forholdene som dyr blir oppdrettet og slaktet under, for å være alarmerende. Vi betrakter vitenskapelige dyreforsøk som en grusom handling. Allment sett mener vi at et broderskap omfatter alle vesener som livet har født. Derfor er vi enige med disse ordene tillagt Pythagoras: *“Så lenge mennesket hensynsløst fortsetter å drepe alle levende vesener fra de lavere naturrikene, vil det hverken få helse eller fred. Så lenge som menneskene hogger ned dyr for fote, vil de drepe hverandre. Egentlig vil hver den som sår drap og lidelse, ikke kunne høste glede og kjærlighet.”*



Vi tror at menneskehetens forhold til universet er grunnlagt på gjensidig avhengighet. Etersom mennesket er jordens barn, og jorden er universets barn, er mennesket også universets barn. Atomene som danner menneskekroppen, kommer fra naturen og forblir innenfor kosmos' grenser. Dette har fått astrofysikere til å si at *“mennesket er stjernenes barn”*. Selv om mennesket står i gjeld til universet, må man merke seg at universet også skylder mennesket mye – ikke sin eksistens, selvsagt, men grunnen for å være til. Ja, hva ville universet ha vært hvis ikke menneskets øyne kunne granske det? Hvis ikke menneskets bevissthet kunne omfavne det? Hvis ikke menneskets sjel kunne bli gjenspeilt i det? Universet og mennesket trenger hverandre for å vite om, ja, til og med erkjenne hverandre. Dette minner oss om det berømte utsagnet: *“Kjenn deg selv og du skal kjenne universet og gudene.”*

Vi kan likevel ikke utlede fra vår forestilling om skapelsen at den gjør mennesket til sitt midtpunkt. Vi lar nemlig ikke menneskene være midtpunktet i den Guddommelige Planen. La oss heller si at vi plasserer dem midt i det som vedkommer oss. Ifølge vår oppfatning er menneskets tilstedeværelse på jorden ikke et resultat av ren og skjær slump. Vi mener at det heller er følgen av en hensikt som oppstod i en Universell Intelligens som vi vanligvis kaller *Gud*. Selv om Gud er ufattelig og uforståelig på grunn av sin



oversanselighet, gjelder ikke det de lovene Gud tar i bruk innenfor skaperverket. Som før nevnt, har mennesket kraften – om ikke ansvaret – til å studere disse lovene og anvende dem for sitt eget materielle og åndelige velvære. Vi tror til og med at i studiene og anvendelsen ligger ikke bare eksistensberettigelsen, men også lykken.

Vårt forhold til universet bringer også på banen spørsmålet om det finnes liv utenfor jorden. Vi er overbeviste om at det gjør det. Når universet omfatter omtrent et hundre milliarder galakser, og hver galakse har omtrent et hundre milliarder stjerner, vil det sannsynligvis finnes millioner av solsystemer som vårt. Å tro at bare vår planet er bebodd, virker for oss å være en forenkling som skaper en slags selvopptatthet. Av de livsformer som befolker andre verdener, er kanskje noen mer utviklet enn våre, andre mindre. Men de er alle en del av den samme Guddommelige Planen og er med i den Kosmiske Utviklingen. Vi tror at utenomjordiske kommer til å kontakte oss. Det kommer til å skje. Vi bruker imidlertid lite tid på å vente på det. Vi har andre ting som kommer først. Den dagen vil nok komme da vi får kontakt, og det vil bli en makeløs begivenhet. Da vil menneskenes historie avstemme seg med det Universelle Livet...



ETTERORD

Kjære leser,

Dette var det vi ville fortelle deg ved hjelp av Manifestet. Kanskje har det vært for mye av en ulykkesspådning for deg, men vi kan forsikre deg om at kjernen av vår tenking er både idealistisk og optimistisk – for vi har tiltro til mennesket og menneskets skjebne. Når vi ser det nyttigste og vakreste mennesket har skapt på områdene vitenskap, teknologi, arkitektur, kunst, litteratur og annet, og når vi tenker på de edleste følelsene som mennesket kan ha og kan uttrykke – undring, medfølelse, kjærlighet osv – kan vi aldri betvile at det guddommelige i mennesket er medfødt og er i stand til å overskride seg selv for det større gode. Når det gjelder dette, tror vi – med fare for enda en gang å virke utopiske – at menneskene har kraften til å omskape jorden til et sted for fred, samklang og broderskap. Det avhenger ganske enkelt av dem.

Dagens verdenssituasjon er ikke håpløs, men bekymringsfull. Det som ligger oss mest på hjertet, er ikke så mye menneskets tilstand, men jordens. Vi mener egentlig at tid ikke har noen betydning for menneskets åndelige utvikling, da det har hele evigheten å ta av, fordi sjelen er udødelig. På den andre siden er jorden unektelig truet, i det minste som et levende miljø for mennesket. Tiden løper ut for det, og vi mener miljøvern er livsnødvendig i dette århundret. Det er dette formålet som politikken, økonomien, vitenskapen, teknologien og andre menneskelige aktiviteter burde ha for øye. Er det så vanskelig å forstå at menneskeheten bare blir lykkelig hvis den lever i samklang med naturlovene og – i en større sammenheng – med guddommelige lover? Det er vel heller ikke urimelig å vedgå at menneskeheten har midlene som skal til for å foredle sine interesser? Når det er sagt, vil de mørkeste spådommer gå i oppfyllelse og ingen bli spart hvis menneskene fortsetter sin materialisme.

Det hjelper lite hvilke politiske tanker, religiøs tro eller filosofiske overbevisninger folk har. Tiden er ute for all slags splid. Tiden er nå moden for enighet – enighet om forskjellene i det å tjene det felles beste. Her teller vårt broderskap i sine rekker både kristne, jøder, muslimer, buddhister,



hinduer, animister og til og med agnostikere. Broderskapet har også mennesker som tilhører alle sosiale lag og representerer alle anerkjente politiske bevegelser. Kvinner og menn har fullstendig likestilling, og hvert eneste medlem har de samme rettigheter. Denne enheten i mangfoldet har styrket våre idealer og fylt vår *égrégorie* med kraft. Det blir et speilbilde av den dyden vi holder mest av, *toleransen* – med andre ord, retten til å være annerledes. Det gjør oss ikke til vismenn, for visdom omfatter mange andre dyder. Vi tenker heller på oss selv som filosofer – bokstavelig talt som *visdomselskere*.



Før vi besegler dette *Positio* og dermed gir det vårt broderskaps preg, ønsker vi å avslutte med en påkallelse som uttrykker det vi kan kalle et "*Rosenkors-Utopia*" i den platonske betydningen. Vi henstiller til den enkeltes gode imøtekommenhet så et slikt Utopia kan bli virkelig, til beste for menneskeheten. Kanskje kommer denne dagen aldri, men forsøker alle å tro på det og handle deretter, kan verden bare bli bedre på grunn av det...



ROSENKORS-UTOPIA

Alle menneskers Gud, Gud over alt liv!

I menneskeheten drømmer vi om:

Politikere som er dypt humanistiske og strever etter å tjene det felles beste;

Økonomer som styrer statsfinansene med dømmekraft og i fellesskapets interesse;

Vitenskapsfolk som er åndelige og søker etter inspirasjon i Naturens Bok;

Kunstnere som er inspirert av og uttrykker skjønnheten og renheten i den Guddommelige Planen i sine verker;

Leger som er motiverte av nestekjærlighet og behandler både kropp og sjel;

At fattigdom og elendighet har forsvunnet, og alle har det de trenger for et lykkelig liv;

At arbeid ikke er en plikt, men en kilde til vekst og velvære;

At naturen blir sett på som det aller vakreste tempel, og at dyrene blir betraktet som våre brødre på utviklingens sti;

At en verdensregjering sammensatt av ledere fra alle nasjoner er blitt til og arbeider for menneskehetens interesser;

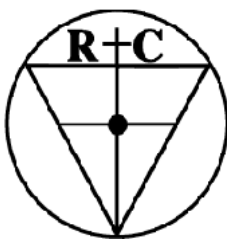
At åndelighet er et ideal og en levemåte basert på én universell religion, grunnlagt på kunnskapen om guddommelige lover mer enn på troen på Gud;

At menneskelig samkvem er grunnlagt på kjærlighet, vennskap og broderskap så hele verden lever i fred og samklang.

Så er det!



Satt under segl 20. mars 2001



Rosenkorsåret 3354



